

Forfatter: Rahbek, Knud Lyne

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Rahbek, Knud Lyne (1805-uu-uu)

Citation: Rahbek, Knud Lyne: "BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Rahbek, Knud Lyne (1805-uu-uu)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 255.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000161.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Rahbek, Knud Lyne, *Breve fra J.P. Mynster*,

Fra Rahbek.

Kiære Job!

1805.

Tak for den tilsendte poetiske Recension *) over „den Uomvendte“, skiøndt — upoetisk at tale — det havde været mig kiærere, du havde holdt dit Løste om en prosaisk, da jeg nu forudseer, at — i Mangel af Andre og Frygt for Værre — jeg kommer til at gjøre det, og dermed hverken gjøre mig selv eller Andre tilpas. Endskiøndt jeg veed mig

Hear'd to commend, but not afraid to blame,

og endskiøndt jeg kan og vil gjøre mig det til Lov at holde alt materiale og altfaa Uæsthetiserende ude af Recensionen og blot holde mig til Formen, ɔ: det Poetiske, indseer jeg dog, at

Hvor meget jeg endog fast som paa Gløder gaaer,
Jeg dog en Hoben Folk derved paa Halsen faaer.

Paa den anden Side torde derimoden fordeelagtig Recension af en Mand, der iøvrigt ikke hører i nogen Maade til samme Troesbekiændelse, maaskee i nærværende Øieblik ikke komme Ø. ilde tilpas; altsaa — naar Møller anmoder mig derom, paatager jeg mig det.

Men nu til dig igien: Jeg ønskede, med mindre du udtrykkelig har noget derimod, heller at torde bruge dit Digt til s. 256 „Charis“, hvor jeg baade er „fattig, o Herre!“ og hvor Poesie bedre passer og hellere læses, faa meget mere som der har været mere Poesie i „Tilskueren“ paa nogen Tid, end dens Publicum ynder; hvortil kommer endnu, at da dit Digt ikke netop udgjør et Heelark Tilskuer, og er over et Halvark, jeg vilde være i den Forlegenhed at skulle skrive noget dertil, og du veed, hvor galt det er, naar Psalme og Præken ei genere, numero et caseo conveniunt. Jeg haaber altsaa, at du med en Job'sTaalmodighed finder dig i, at jeg sætter dit Digt paa det Sted, der i mine Øine er det hæderligste og passeligste; forudsat nemlig, at du ikke udtrykkelig og ufortøvet forbyder mig det.

Det er mig kiært, at du som flere af Ø.'s Venner billiger, at jeg sagde det Par Ord til Bispen. *) Det forekommer mig at høre til mit Almeentribunal ikke at taale, at en Fraværende skeer Uret, endog for det, som jeg selv fra en anden Side i høyeste Maade misbilliger; thi at dette maa være min Mening om det omhandlede Digt, kan du udentvivl lettelig sige dig. Men eet er at dissentiere fra en Mening, et andet at mistyde eller misforstaae (vitterlig eller uvitterlig, forsætlig eller uforsætlig) en Hensigt. Meningsfrihed bliver til mit Livs sidste Øieblik mit Løsen, skulde jeg end derved see de Meninger seire, der stride allermeest mod min Overbeviisning. Dertil kom, at en Autoritet som Bispens i dette Øieblik muligen kunde gjøre Ø. personlig Skade, og skiøndt jeg tilstaaer, jeg finder hans Fordringer overdrevne og ubeskedne, kan jeg dog naturligviis ikke andet end ønske, at den gunstige Stemning, man i dette Øieblik er i for ham, maa komme ham til Nytte.

See, kiære Job! dette er mit Skriftemaal, som jeg ingen heller vil aflægge end dig, da jeg er glad ved, og stolt af, at s. 257vi ere et Beviis, at med den næsten høyest mulige Stridighed af Meninger giensidig Høyagtelse og Benskab kan bestaae.

Din

Rahbek. *)